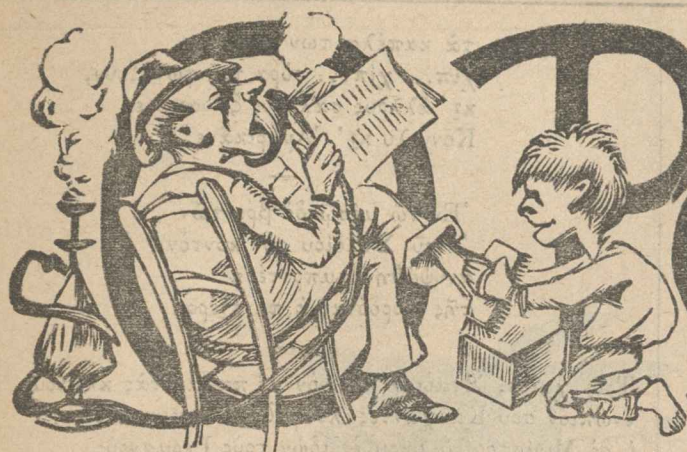

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννταέξν,
στέφανον λαχάνων ή ατρίς άς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού Μάρτη τριάντα
κι' Αγώνων συμβάντα.

Πεντακόσα, σαράντα κι' έπτά,
ποία κλέν Σταδίων άπτά!

Φαδουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος όκέτος.

Φ. — "Υμνους άναξίφορμιγγας, βρέ Περικλή, θά ψάλλω
και δι' Αγώνας διεθνείς τόν σθέκο μου θά βγάλω.
Τίνα μεγάλον ήρωα, τίν' άνδρα κελαδήςσομεν;
έλατε βάρη ν' άρωμεν, έλατε νά πηδήσωμεν,
και νά παρκακλίσωμεν με δίσκους εις τό χέρι
Αβέρωφ τόν περιόδοζον νά λύση τό κεμέρι,
κι' όλάνερο τό Στάδιο μαρμαρίνο νά κάνη
γιά ν' άλωνίζου Κόννελυ και Φλάκ κι' Αμερικανοί.
Λοιπόν πού λές τό Στάδιον παρέδωσεν εύσχήμων
'στόν κύριον Διάδοχον ό κύριος Φιλήμων,
ό δέ κλεινός Διάδοχος τό 'πηρε πέρα πέρα
κι' άμέσως τό παρέδωσε πρός τόν σεπτόν πατέρα,
ό δέ πατήρ διά μιάς συντόμου ρητορείας
τό 'χάριτε πρός τόν λαόν διά μελλούσας χρείας.
Και τότε 'έβροντρώνησε τό κλέος τών 'Ελλήνων
κι' ό πλέον άφίλόπατρις εύθύς έσυγκινήθη,
και δι' όργάνων, Περικλή, έγχόρδων και χυλκίων
ή δοξαστή παράδοσις εξόχως έξυμνήθη.

Χαίρε λοιπόν, ό Στάδιον,
της όξής μας Παλλάδιον,
και θαύμα δυσθεώρητον του τρέχοντος αιώνα,
μαρμαρίνον και πέτρινον και ξύλινον συγχρόνως.
Σιγήσατε, μισέλληνες, κατάμυρα κοράκια...
άλλ' όμως χαίρετε και σεις, ζεστά μαξιλαράκια,

πού με την μπόρα της βροχής κανένα δέν έβράχη
και ξαφνικά δέν έπαθαν οι Μαραθωνομάχοι,
άλλέως ή κοιλίτσα των πρός αίσχος μας αιώνιον
άγωνα θέρχιζε δεινούς και δρόμον Μαραθώνειον.

"Ω! χαίρε τέρφis κάθε νού και βάλσαμον καρδιάς,
φάρε και φώς άνέσπερον εύκλείας αιδίου...
είσηλθεν ούν ό Βασιλεύς μετά της κουστωδίας
κι' άμέσως εξεπόρθησε τους θώκους του Σταδίου,
άλλ' όμως κι' ό Διάδοχος, σκιάς καταδιώκων,
ξιφής έκυρίευσε τόν ιδιόκον του θώκον
και πάντες εισορμήσαντες κατέλαβον κερκίδας

και ζώνας και βαλβίδας,
αύρα δ' έφύσα ζειδωρός και βαλσαμώδης όρσας,
κι' είσηλθε κι' ό Γεώργιος, ό νέος Δούξ ό Ρώσος,
πού μέσα 'στά τρεχάματα και μες 'στην φασαρία
άρραδωνεάσθη και 'αυτάς μαζί με την Μαρία,
ένν κορίτσι ντισταγκέ καλής οικογενείας

και χαρίτες σπανίας,
πού σαν και τούτο δεύτερο σπανίως θ' άπαντήσης...

Η. — Και 'στών παιδιών σου, Φαδουλή...

Φ. — Ευχαριστώ... επίσης.

'Αλλά νά κι' ό Δεληγιάνης
με τό συνταγμα της σπάνης,
και με χέρι σταθάρν
εις την άρσιν τών βαρών.

Ζεύς αἰγίδων καὶ θυέλλης
εἶναι πρῶτος ὅπου θέλεις,
καὶ φρικτὸν ἐμπνέει τρόμον
'στὰς κονίστρας τῶν Σταδίων...
θέλεις 'στὸν ἀπλοῦν τὸν δρόμον,
θέλεις 'στὸν μετ' ἐμποδίων;
δίνει μὴ καὶ πᾶσι πέρα
κι' ὅλων πέρνει τὸν ἀέρα.

Ποία ρώμη, ποῖον νεῖκος!...
θέλεις ἄλμα κατὰ μῆκος,
θέλεις ἄλμα κατὰ πλάτος;
πρῶτος καὶ τὰ δηρὸν τὰ κάνει
καὶ κερδίζει τὸ στεφάνι
Θοδωρῆς ὁ Κορδονάτος.

Κάθ' ἑλῆα ποῦ ξεφυτρώνει
καὶ τοὺς κλώνους τῆς ἀπλόνει
κι' ἐδῶ πέρα καὶ 'στὴν "Ἀλτιν
δὲν θά φθάσῃ δι' αὐτὸν
τὸν δρομέα καὶ τὸν ἄλτην
τῶν συγχρόνων ἀθλητῶν.

Ἄν 'ρωτᾷς καὶ γιὰ τὴν σφαῖρα
πρῶτος εἶναι κι' ἐκεῖ πέρα,
κι' ὅταν δανεισταὶ τὸν 'δοῦν
εἰς τὸ χέρι νὰ τὴν πάρῃ,
τρέμουν μὴ τὴν ἀμολάρῃ
καὶ τὰ γένεια τῶν μαδῶν.

Ἄλλὰ νὰ κι' ὁ Καραπάνος,
πελαργὸς καὶ πελεκάνος...
προχωρεῖ καὶ διαστέλλει
τάξεσίδωτά του σκέλη,
καὶ πηδᾷ νὰ ξεπεράσῃ
καὶ τὸν ἄφθαστον νὰ φθάσῃ.

Σ φ ῑ ῑ ο υ τοῦ φωνάζουν ὅλοι
νέοι, γέροι, καὶ παιδιὰ,
νὰ μᾶς κάνῃς περιβόλι
τὴν κλεισμένη μας καρδιά.

Σφίγγεται καὶ πέρνει φόρᾳ
μὲ ξεφωνητὰ καὶ βρόντους,
μὰ τοῦ κάκου... πάλι τώρα
μένει 'πίσω δέκα πόντους.

Τότε βρόντοι σμερδαλέοι
καὶ τὸ Σταδίων φρενιάζει,
μὰ κι' ὁ Ράλλης, ποῦ τὸ λείει,
τὴν ρεπούμπλικά του βγάζει.

Ἐν θερμῇ φιλοπατρίᾳ
ὁ καθένας ἐμυκάτο...
ὅπ! κι' αὐτὸς πηδᾷ 'στὰ τρίν,
μὰ 'στὸ τρίτο πᾶρτον κάτω.

Θοδωρῆς ὁ λιμαδόρος
ἄλτης μένει νικηφόρος,

τὰ καπέλα τῶν τινάζουν,
χίπ... χίπ... οὐρα τοῦ φωνάζουν,
κι' ἄλλους σάλτους ξανακάνει,
Κόννολου κι' Ἀμερικάνε.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ βροντῶν
'στοῦ Σταδίου τὸν κοντὸν
ἀνυψώθη λαμπρότερα
τῆς Κορδόνας ἡ παντιέρα.

Τρὶς χαῖρε, Σταδίων κλεινὸν μὲ παλαιστὰς κλεινοῦς,
ἐνώπιόν σου Κάλχαντες λουφάζουν ἀπεικταῖοι...
ὁ δὲ Μινίστρος ὁ Σκουζὲς ἰδὼν τοὺς Γερμανοὺς,
ποῦ σ' ἀγωνίσματα πολλὰ ἐβγήκαν τελευταῖοι,
ὀλίγου δεῖν, βρὲ Περικλῆ, σπουδαίως νὰ θυμώσῃ
καὶ 'στὸν Φὸν-Πλέσσην ἔξαφνα δετοὺς νὰ τοὺς ἐκδώσῃ.

Π. — Νὰ στηθαῖον καὶ σφενδόνη,
ποῦ τὴν βλέπω καὶ τὰ χάνω,
ἄνω ζώνη, κάτω ζώνη,
τίνος εἶν' ἐπάνω 'πάνω;
Γύρω λόφοι δίχως τέλος
μ' ἕνα στῶμα χλοερὸν,
ἄνω σκέλος, κάτω σκέλος,
δεξιὸν κι' ἀριστερόν,

κλίμακες, κονίστραι, στίβοι, θῶκοι, τέρματα κι' ἀφίστοι,
καὶ μικραὶ μεγάλαι θέσεις,
κι' ἕνας ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος μὲ καθβάδια μ' ἐρωτᾷ:
«τῶνουμε, τί τὰ 'πῇ κερκίντα;» καὶ 'στὰ μάτια μὲ κυτᾷ,
κι' ἕνας ἄλλος Κικπαδόκης μοῦ φωνάζει: «Τσελεπῆ,
ἄλυτάρχη τί τὰ 'πῇ;»
'Ἀλυτάρχης τοῦ φωνάζω εἶναι μαῦρη ρεδιγκότα
καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα,
ἐν' ἀξίωμ' ἀπ' τὰ πρῶτα,
δρόμος, γράψιμο, σκοτοῦρα.

Ἄνω κόσμος, κάτω κόσμος, πέρ' ἀκούω τὴν ὀρχήστραν,
ἀλλ' ἰδὼν καὶ τὸν Καζάζη νὰ γυρίξῃ 'στὴν κονίστραν
'νόμισα πῶς μὲ τοὺς ἄλλους
θα πηδῇ τὸν πασσάλου,

μὰ καὶ τὸν Εὐαγγελίδη μὲς 'στὸν στίβον συναντῶ
κι' ἄλμα μοῦρχειται νὰ κάνω καθὼς λέν ἐπὶ κοντῷ.
Φ. — Ἀγῶνες, ποῦ παρίστατο κι' ὁ σεβαστὸς Ραββίνος,
ἡ Σύνοδος, ὁ πέρ-Ντιντόν, ἀλλὰ κι' ὁ πέρ-Μαρτίνος,
'Ἀγῶνες, ποῦ παρίστατο καὶ Χόντζηδες ἀκούη,
'Ἀγῶνες, ποῦ βρεῖξε πολὺ κι' ἐλάσπασαν οἱ δρόμοι,
καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλοτε νικόντων τὸν Ὑστάσπην
ἄλμα γενναῖον ἔκαμαν εἰς ὕψος ὑπὲρ λάσπην.
'Ἀγῶνες, ποῦ φημίζεται τὸ πτερωτόν μας τάχος,
'Ἀγῶνες, ποῦ καθένας μας παραμιλεῖ μονάχος
δι' ὅλης τῆς ἡμέρας

γιὰ δρόμους, δίσκους, σφαίρας.
'Ἀγῶνες, ποῦ 'ξετίναξε καθένας τὰ χαλῖά του
καὶ ξένους ἐπερίμενε τὴν τύχη του νὰ κάνῃ,
'Ἀγῶνες, ποῦ παραιτήσε καθένας τὴν δουλειά του
καὶ μὲ πηλάλαις δυναταῖς 'στὸν Μααραθῶνα φθάνει.
'Ἀγῶνες, ποῦ κατήντησε ἡ τῶν προγόνων δόξα
γιὰ τοὺς συγχρόνους λόξα,
'Ἀγῶνες, ποῦ μᾶς ζούρλανε τὸ τόσο μας ὄνρε
καὶ κόσμος πᾶσι κι' ἔρχεται 'στῆς Ἀθηνᾶς τὸ φῖρε,
'Ἀγῶνες, ποῦ δὲν 'βρίσκεται κανεὶς νὰ σωφρονίσῃ
τῆς ράτσας τῆς Ρωμαϊκῆς τὰ κράτητα παιδιὰ,
'Ἀγῶνες, ὅπου 'νόμισαν καὶ 'στὸ Βαθρακονῆσι
πῶς θὰ νοικιάσουν κάμαραις δηρὸν λίραις τὴν βραδρά,

'Ἀγῶνες, ὅπου 'πίστεψαν πολλοὶ μὲς 'στὴν Ἀθῆνα
ὅτι μονάχα τὸν αὐγὸν θὰ πᾶν μὴ στερλίνα,
'Ἀγῶνες, ποῦ πτερόνεται τὸ φρόνημα τοῦ γένους
κι' ἡ γάταις κάνουν ἄλματα 'ψηλὰ 'στὰ κεραμίδι,
'Ἀγῶνες, ὅπου 'φύλαξαν καμπόσοι γιὰ τοὺς ξένους
τὰ ψάρια τῶν, τὰ χάβαρα, τῆς πίναις καὶ τὰ μῆδια.
'Ἀγῶνες, ποῦ δειξε μικρὸ τὸν κάθε κουενέ
ἡ γῆ μας ἡ μεγάλη,

κι' ὁ Πύργος διεσπάθισε τὸν Γάλλον Περοννέ
μεθ' ὅσης τέχνης ἄλλοι
διασπαθίζουν φανερά
τῶν φουκαράδων τὸν παρᾶ.

'Ἀγῶνες, ποῦ 'κουνήθηκε καὶ τοῦτο τὸ ρημαδί,
ποῦ πρῶτος ὁ Καρασεβντὰς ἐβγήκε 'στὸ σημάδι,
κι' εἰς ὅλους ἀναψε σεβντὰ τὸ γέρας τοῦ κοτίνου
κι' ἄς βάλλῃ τὸ χεράκι τῆς ἡ Παναγιά τῆς Τήνου.
'Ἀγῶνες, ποῦ 'ξαφνίζεται κι' ὁ Βούλγαρος κι' ὁ Βλάχος,

κι' αὐτὸς τῆς Ἀκροπόλεως ὁ γηραιὸς βράχος
ἀπὸ πυρσῶν φωτίζεται κι' ἀπὸ φωσφόρων χρώμα
κι' ἀστράπτ' ἡ καλλιμάραμος τῆς τέχνης Βασιλεία,
καὶ φαίνεται καλλίτερα μὲ τοὺς πυρσούς ἡ βρώμα,
ποῦ πρὸ καιροῦ διακοσμεῖ τάχα ἅτα μεγαλεῖα.
Π. — Ἀγῶνες, ποῦ καθίσαμε 'στὸν Βασιλεῖα καρσί
κι' ἀπὸ τὴν ζάλη βλέπαμε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.
'Ἀγῶνες, ποῦ 'θαυμάσαμε τὸ σῶμα τοῦ Βερσῆ
καὶ τὸν Παρασκευόπουλο καὶ τὸν Χαλκοκοντύλη.
'Ἀγῶνες, ποῦ μὲ σώματα παρέστημεν ἀκμαῖα
κι' ἐθαμβώσε μισέλληνας ἡ πάγκαλος ἀλήθεια μας,
μὰ πάντ' Ἀμερικάνικη 'σηκώνετο σημαία
μ' ἐλπίδα πῶς θὰ σηκωθῇ 'στὸ μέλλον κι' ἡ δική μας.
'Ἀγῶνες, ὅπου 'λύσσαζαν τὰ ξένα τὰ σκυλιὰ
καὶ τὸν μπελᾶ μας 'βρήκαμε μὲ τοὺς Ἀμερικάνους,
μὰ 'βάλαμε τῆς φίλης μας Εὐρώπης τὰ γηλιά
καὶ τοὺς δευτέρους 'πῆραμε περιφανεῖς στεφάνους.

Ἀγῶνες, ποῦ σ' ἐμάγευε τοῦ δρόμου των ἡ χάρις
καὶ δὲν ἔμπορῶσαι χαρτοσιὰ 'στὸ τρέξιμο νὰ πάρης,
Ἀγῶνες, ποῦ δρασκελίζαν τὰ κατὰ φύσιν ὄρια
τοῦ Φλάκ τοῦ δορκαδίζοντος τὰ σκέλη τὰ πελώρια.
Ἀγῶνες, ποῦ συνήψαμεν μὲ τοὺς λαοὺς φιλικῶν,
ποῦ μὲ τοὺς Οὐγγρῶν καὶ λοιποὺς περνοῦμε ντελμπεντέρικα,
κι' ὁ Γούσκος μᾶς ἐδόξεσε μὲ τὴν σφαιροβολίαν
κι' ὁ Γκάρετ 'τηλεγράφησε γι' αὐτὸν εἰς τὴν Ἀμερικῇ
πῶς τῆς Εὐρώπης ἕκαστον ἐνίκησε Βασίλειον
κι' ὁ Γκάρετ τὴν ὑφήλιον.

Ἀγῶνες, ὅπου δίνομε 'στους ξένους καὶ γινακάδες
κι' ὁ Πατρινὸς Μητρόπουλος μὲς 'στὴν πολλή μας τρέλλα
στεφανηφόρος νικητὴς ἐδείχθη 'στους χαλκάδες
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ἐσχίσθησαν καὶ κάμποσα καπέλα.

Ἀγῶνες, ποῦ 'στὸ πέλαγος τῆς μούρλας πελαγόνει,
ποῦ μὲ σουραύλια 'πκίξαμε χοροὺς τῆς Ἀντιγόνης,
κι' ἔτρεξε τὸ φιλόλογον καὶ λόγιον ἀσκέρι
ν' ἀκούσῃ τὸ πᾶ β ο ὕ γ ἄ δ ἰ καὶ νέων τόνων εἶδη,
τὸ φάσμα δὲ τοῦ Σοφοκλῆ μ' ἕνα ραβδί 'στὸ χέρι
τὸν Μιστριώτη γύρευε καὶ τὸν Σακελλαρίδη.

Ἀγῶνες, ποῦ κι' ὁ Σοφοκλῆς πιέζει τὸ τσερβελοῦ του,
ποῦ τῆς φλογέρας μουσικῇ μᾶς ἔτερψεν ἀρίστη,
κι' ὁ Μιστριώτης ἔβγαλε 'στὸ πάλκο τὸ καπέλο του,
ἐκ μέρους δὲ τοῦ Σοφοκλῆ τὸν κόσμον εὐχαρίστει.

Ἀκτὶς ἡλίου—ἄντε ντέ,
τύφλαις σὲ κάθε κουτεντέ.—

Μᾶς εἶπανε πολλὰς φορὰς ἀρχαῖοι μερακλήδες
τὸν διὰβόλο των πῶς τραβοῦν μ' ἐμάς οἱ Σοφοκλήδες.

Ἀντιτύπα δ' ἐπὶ γὰρ
—σπάστε τῆς Λαμπρῆς ταῦγά—
ἔπεσε τανταλωθεὶς

—φτοῦ! νὰ πᾶς νὰ μοῦ χαθῇς.—

Φ.—Ἀγῶνες, ποῦ δὲν ἔπαυσαν νὰ ρέβουν 'στὴν δουλειά
τὰ τέκνα τὰ λαοφιλή τοῦ δρωῦντος Βασιλῆα.

Ἀγῶνες, ποῦ κι' οἱ Πρίγκηπες γέννηκαν μ' ὅλους ἴσοι
κι' ἀγῶνας ἡγωνίσθησαν μακροὺς κι' ὑπερανθρώπους,
καὶ τώρα θᾶναι δίκαιον τὸ κράτος νὰ ψηφίσῃ
ἀδραν' ἐπιχορήγησιν γιὰ τῶν παιδιῶν τοὺς κοπούς.

Ἀγῶνες, ποῦ παντοδαπὰς ἐδέχθημεν πρεσβείας,

Ἀγῶνες, ποῦ κι' ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἦλθε τῆς Σερβίας
μὲς 'στῆς τρικοῦβερταις γιορταῖς τῆς νέας Πασχαλίας
νὰ πάρῃ τὴν Μαρία.

ἄλλ' ἐμείνε 'στὰ κρύα

κι' ἔφαγε τὴν χυλόπητα ὁ Σέρβος Βασιλῆας.

Ἀγῶνες, ποῦ 'στὴν θέαν του καθεὶς ἐσυγκινεῖτο
κι' ὅλοι τοῦ Σέρβου 'φώναζαν ἀδ' ἀδ' ὁμοθυμαδὸν μᾶς ζήτω.»

Ἀγῶνες, ποῦ γεραίρεται σφριγῶσα νεολαία,
κι' ἐμεῖς μὲ τῶν Ὁβρένοβιτς τὸν νέον Βασιλέα

δὴδ' μερδικὰ θὰ κάνωμε τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
κι' ἀπλόνωντας φαρδῆ πλατεῖα τὴν κάθε μας ἀρίστη

μονάχα μὲ τὸ Στάδιον τῶν διεθνῶν Ἀγῶνων

θὰ χάψωμεν τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ λέοντος μερίδα.

Ἀγῶνες, ποῦ 'στεφάνωσαν οἱ Μακεδόνες ὅλοι

τὰ δύο διαδήματα,

Ἀγῶνες, ποῦ θὰ πάρωμε μιὰ μέρα καὶ τὴν Πόλι

μὲ δρόμους καὶ πηδήματα.

Ἀγῶνες, ὅπου 'φώναξαν σὲ κάθε ξένο «φύγε,»

Ἀγῶνες, ποῦ μᾶς 'φούσκωσαν μὲ φέμματα καὶ κουράκι,
ὅπου κι' ὁ Σέρβος Βασιλῆας 'στὴν Ἀντιγόνῃ πῆγε

καὶ μῆτε δὴδ' ἐν τούφω γαν βελθικὴς Ἑλληνικουράκις.

Ἀγῶνες, ποῦ κρατύνεται τὸ κράτος τῶν γιγαντων

καὶ πνεῦμ' ἀρχαῖον ἔλαβε καὶ νέον φῶς οὐρανόθεν,

ποῦ κι' ὁ πολὺς Συμβιβασμὸς τελειώνει τέλος παντων

ποῦ κι' ὁ πολὺς Συμβιβασμὸς τελειώνει τέλος παντων

κι' ἴσως μᾶς φέξῃ γρήγορα κανένα νέον ὄνειρον.

Ἀγῶνες, ποῦ τὰ βέλτιστα κι' ἐγὼ προαναγγέλλω,

Ἀγῶνες, ποῦ τὸ ξύλο μου μὲ τὸνα χέρι πιάνω,

Ἀγῶνες ἀπαράμιλλοι, ποῦ λαχταρῶ καὶ θέλω

γενναῖαν ἀναρρίχησιν 'στὴν ῥάχη σου νὰ κάνω,

κι' ἀργάζωντας ἀλύπητα τὸ δόλιον σου τομάρι

ν' ἀναφωνήσω δυνατὰ μὲ σένα τὸ γοῦμαρι:

αζήτω τῶν Σέρβων καὶ Ρωμῶν, ζήτω καὶ τῶν Ἀγῶνων

τῶν πάππων, τῶν πατέρων μας, κι' ἡμῶν τῶν ἀπῶνων

Νέος Μαραθωνοδρόμος, ποῦ δὲ πλάνει κρούς τρόμος.

Ἡθέλησε κι' ὁ Φασουλῆς, τὸ ξύλινον κωθώνιον,
νὰ διατρέξῃ κατ' αὐτὰς πεζὺς τὸν Μαραθώνιον,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔφθασε κοντὰ πρὸς τὸ Πικέριον

τὸν ἔπιασε μιὰ θέρμη,

κι' ἔγινε σὰν σουδαρίον ἡ σιχαμένη μούρη του

κι' εὐθὺς ἐτήλεγράφησε νὰ στείλουν τὸ γαῖδουρι του.

Κι' ἀνέβη μὲ κομψότητα 'στὴν ὄνον του πολλὴν

κι' ὅταν πρὸς τὴν Ριζάρειον ἐσίμωσε Σχολὴν

ὁ Περικλέους πύραυλον ἐτίναξε βροντώδη

κι' ἀμέσως ὅλος ὁ ντουκῆς 'σηκώθηκε 'στὸ πῆδι,

κι' εἶπεν ὁ Φασουλῆς

ἀκμαῖος κι' εὐσταλής.

«Ἡ Ρωμηοσύνη σήμερον πρὸς τοὺς ἀστέρας αἵρεται...

ἦραμε τὰ παυτόκαστρο... νικῶμεν πρῶτοι... γαῖδουρι...

Εἶδα κι' ἐγὼ μὲ δάκρυα τὸν τόπο μας τὸν ἅγιον

καὶ μόλις ἔφυγ' ἀπ' ἐκεῖ μὲ ζήτω καὶ μὲ συμπάρα

ἡ Δόξα κατατόδι μου μού 'φώναζε «κουράγιο»

κι' ἐκόντευα 'στὸ τρέξιμο νὰ σκάσω τὴν γαῖδα.

Θαρροῦσα 'μπρὸς καὶ 'πίσω μου πῶς πηλαλοῦν στρατιῶται,

ἄνδρες καὶ γέροι κι' ἔφηβοι, γυναῖκες, γυναικίπαιδα,

παππάδες καὶ Συνοδικοὶ μὲ σηκωμένα ράσσα,

κι' οἱ παλαβοὶ κι' οἱ φρόνιμοι κι' ἡ Ρωμηοσύνη πᾶσα.

Μὰ τέλος πάντων ἐπ' αὐτῆς τῆς πτερωτῆς δρομάδος

νικήσας τὸν Μαρδόνιον,

ἐντὸς μιᾶς διήγυσα καὶ πλέον ἐβδομάδος

τὸν μέγαν Μαραθώνιον.

Κι' ὡς Μαραθῶνας Ἀγγελος σὰς λέγω παραχρῆμα

ὅτι τὸν τύμβον τὸν σεπτὸν κανεὶς δὲν κηλιδώνει,

πῶς ἐκεῖ πέρα κι' ὁ Σκουζὲς ἔχει σπουδαῖον κτήμα

καὶ βγαίνει πρῶτος Βουλευτὴς καὶ δίχως τὸ Κορδόνι.

Πρὸς τοῦτοις ὅμως μάθετε, γιγαντομάχων πλήθη,

'στους τωρινούς κατοίκους του πῶς αἰμ' ἀρχαῖον ρεῖ,

λεπροκομῶν δὲ λαμπρὸν ἐσχάτως ἀνδρῶδη

κι' εἰς τοῦτο συμμαχεύονται πολλοὶ κασιδιάρηδες.

Ὅπου δ' ἐδρόντα πάνοπλος ὁ τῶν Ἑλλήνων Ἀρς

κι' οἱ πρόγονοι κατήσχυαν τὰς Περσικὰς νικαίρας,

μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς αὐτόπτης μάρτυς εἶδα

πῶς βασιλεύει σήμερον ἡ λέπρα κι' ἡ κασιόδα,

καθὼς σὰς τόπα κι' ἄλλοτε, καθὼς καὶ σῆς τὸ ξέρете...

ἦραμε τὰ παυτόκαστρο... νικῶμεν πρῶτοι... γαῖδουρι...

Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα κι' ἔπῃρε τὸ γαῖδουρι

καὶ τότ' ἔριψε μὲ βάλσαμα καὶ λάδι ν' ἀνασάνῃ

μήπως τὸν Μαραθῶνιον γυμνασὶο ξανακάνῃ.

Τελευταία ὄρα μὲ μεγάλην ὄρα.

Τὸν νικητήριον χορὸν καὶ σύ, «Ρωμηέ» μου, σύρε...

τὸν δρόμον τὸν περιόξον, ποῦ γίλιους δρόμους κάνε,

Ἀμαρτυρώτης κρατερῆς, ὁ Λούης τὸν ἐπῆρε,

κι' ὁλόκληρον τὸ Στάδιον φρενήρης ἐξεμάνῃ.

Ἦτανος Πινδάρου σήμερον ὁ Λούης ἄς ἀκούσῃ...

Ζήτω τὸ Γένος, ὁ Λαός, τὸ Στέμμα, τὸ Μαρτύρι.